

...a tak pevně jsem byla přesvědčena o tom, jaké ponaučení jsem si vzala z posledního výletu z Paříže, že půjdu už jen za hlasem svého srdce a už jen po té hlavní cestě, žádné ústupky, žádné zcestí. Teorie opět na jedničku, ale štouchanec byl asi opět malý na to, abych skutečně některé věci změnila a přehodnotila. Jak se odehrával můj život dál?

No ještě zajímavěji. Delší dobu jsem měla obrovské přání a to, najít si přítele, tu pravou životní lásku. Hodně jsem se tím trápila, šířala, denně vysílala požadavky, abych se určitě nejpozději hned ten další den potkala s mým životním partnerem. V okolí byli téměř všichni v páru, prožívali krásné dovolené, víkendy, výlety a já sice tomu se zájmem naslouchala a přála jim to, ale zároveň jim to dost záviděla.

K narozeninám jsem od kamarádky dostala takový svíčkový obřad pro nalezení té pravé lásky. Když přišel víkend, kdy jsem neměla nic naplánovaného, tak jsem zahájila obřad, který musel trvat v jednom kuse 48 hodin. Tento rituálek spočíval v tom, že jsem si nejdříve na připravený pergamen napsala červenou tužkou vlastnosti toho „vytouženého“, pak jsem pergamen musela polít olejem, říkat několik modliteb, afirmací a zapálit ho. Když celý pergamen ohraničený růžovým pískem lehl v mém obývacím na konferenčním stole popel, zapálila jsem poté speciální svíci, která musela hořet až do úplného vyhoření. Sice jsem se v noci budila hrůzou, že vyhořím, ale adrenalin spolu se strachem, že to celé zpackám, mi nedovolil svíci uhasit. Celý obřad měl skončit tím, že jsem to, co zbylo, měla zakopat v lese a asi měsíc si dávat takový speciální čarodějnický parfém pod nos, na spánky a za uši. Nevím, ale když jsem to tak dělala, měla jsem spíše pocit, že lidi tím zvláštním smradem odpuzuji. Už nevím, zda to, co potom následovalo, bylo způsobeno tím, že jsem přestala používat čarodějnický parfém, jelikož se mi dělalo mdlo z toho zápachu, nebo tím, že mi svíci několikrát sfoukl svým přeletem papoušek, kterého jsem v té době měla. Ale každopádně situace neklapla úplně podle rituálu.

Na podzim jsem jela s kámoškou na Šumavu slavit mé narozeniny a to byla perfektní příležitost vzít rituálové ostatky s sebou a zakopat je v lese. Celý prodloužený víkend přšelo, ale já jsem musela splnit svoji misi. Proto i v dešti jsme s kamarádkou a ostatky vyrazily na procházku. Po několika kilometrech jsem najednou zahlédla strom, který mne upoutal. Prodrala jsem se houštím až k němu. Vše vypadalo jako by naplánované, protože hned za ním byl takový větší kámen, který když jsem odvalila, vznikla díra velikostí odpovídající úplně k uložení rituálových ostatků. Celý pytlík s ostatky jsem uložila do díry, zavalila kamenem a pyšně jsem se vracela na cestu s pocitem splněné mise a úplné jistoty, že toho pravého chlapa prostě musím potkat.

Uteklo několik týdnů a stále nic. Vrhla jsem se na spirituální vzdělávání, abych seznámení s vysněným přítelem více podpořila po duchovní stránce. Během roku jsem si dodělala tři stupně reiki a trochu pracovala s kartami a kyvadélkem. Stále mi vycházelo, že do konce roku, spíše už listopadu, bych toho pravého měla potkat. 30. listopadu na mne padla depka. Stále jsem byla sama. Chvilku před půlnoci mi najednou přišla zpráva po skypu od mé sestry. Nic dlouhého, jen taková věta, která mi ale utkvěla v hlavě. „Myslím, že by sis měla udělat profil na seznamce, tam určitě někoho najdeš“. „Já a profil na seznamce?“, už jenom to slovo seznamka mne odpuzovalo. Byla jsem snad tím největším odpůrcem seznamek na světě. Měla jsem za to, že na seznamky chodí jen úchylové, devianti či úplné trosky. Ale protože starší, zkušenější a vyrovnanější sestře věřím, brala jsem to jako poselství a hned na první advent jsem si udělala profil na jedné placené seznamce. Zavrhl jsem veřejné neplacené seznamky, které jsou jistě zaplněny výše uvedenými typy.

Vyplnění úvodního dotazníku zabralo snad hodinu, ale nechtěla jsem to podcenit, aby mi pak nepřiradili nějakého lempla, ale přeci toho pravého, ne? Denně přišly tři jakési profily nějakých rádo by vhodných mužů, celkově nic moc. Nelíbili se mi. Jen asi pak se třemi jsem si psala, ale nic světoborného. Vůbec nechápu, proč se na těch fotkách chlapi fotí vždy s rybou? A čím větší ryba tím lepší? No prostě seznamky....

Na Vánoce mě přemluvil kamarád Joseph a kamarádka Andrea, abych v lednu přijela za nimi do Paříže na pár dní. Těsně před odjezdem mi přišla zpráva na můj seznamkový profil. Nějaký David, 36let, Praha 4. Bylo 10.1.2013. Vyměnili jsme si pár zpráv, já pak odjela do Paříže. Když jsem se vrátila, tak jsme si s Davidem domluvili kafe na 18.1. v 19 hodin U Anděla před KFC. Byl to pátek, šílená zima a k tomu všemu David vůbec nepřicházel. V duchu jsem si řekla, že mu dám ještě 10minut a pokud nedorazí, mizím domů, otevřu si nějakou dobrou lahvinku vína a poveselím se místo hezkého romantického večera u knihy či televize. Nakonec dorazil s 10ti minutovým zpožděním. No nic, sice to mělo být obráceně, ale co se dalo dělat. Nesnáším nedochvilnost. Asi proto, že přesnost jsem zdělila po svém dědovi, který, když šel na vlak, stihl i ten dřívější, který jel. David to zachránil tím, že jsem ho na první dojem vyhodnotila pozitivně. Šli jsme na kafe, povídali si. Bylo to příjemný, stále se omlouval za pozdní příjezd, prý kvůli práci. V kavárně, kde jsme seděli, zavírali už ve 21 hodin, tak jsme se domluvili, že mi ještě pozve na večeři do jedné pizzerie. Před půlnocí po příjemném sezení jsme se rozloučili, vyměnili jsme si telefonní čísla a já odjela metrem domů. Nakonec, po niterním vyhodnocení cestou domů, jsem se cítila dobře. David mne nadchl svojí inteligencí, smyslem pro humor, upovídaností a prostě celkově mi přišel fajn. Vůbec jsem nešla spát, vyměňovali jsme si krásné zprávy téměř celou noc.

A takhle krásně to začalo. Před usnutím jsem si vzpomněla na rituálové ostatky, na všechny mé vyslané požadavky, myšlenky, modlitby a prosby. S úsměvem na tváři jsem do ticha poděkovala a byla přesvědčena, že David je na tohle vše jednoduše odpovědí....